

er det naturligt allerede af disse Grunde, naar man staaer overfor en Omorganisation af en Etat, at vente med Lønforandring, indtil man har forandret Etatens Organisation. Men dertil kommer, at det er klart, at det for en Administrationschef og for Rigsdagen er af megen Værdi, naar en Etat skal omorganiseres, at Embedsmændene indenfor selve Etaten med god Villie, ja, mere end det, med Iver medvirke til en Omorganisation.

Det ærede Medlem for Løvel kan ikke paa nogen Maade faa i sit Hoved, hvilken Betydning det skulde have til Fordel for en ny Ordning af hele vort Forsvarsvæsen, at Officererne her i Landet vare ivrige for at tilvejebringe en ny Organisation. Ja, naar det ærede Medlem ikke kan forstaa det, er det vist ganske umuligt at forklare ham det. Det er dog selvindlysende, at Officererne maa faa en meget væsentlig Del af Arbejdet at udføre, naar hele vort Militærvæsen, ikke alene i de almindelige, store Træk, men endog i alle Enkeltheder, skal omorganiseres paa et helt nyt Grundlag, og det maa være indlysende for enhver, at det er af den allerstørste Betydning, naar Officererne med Glæde og Iver, men i hvert Fald med god Villie, medvirke til, at en saadan ny Organisation kan blive indrettet paa en forstandig og hensigtsmæssig Maade, og at de ikke stille sig modvilligt, idet de sige: Vi vide, hvordan vi have det under det bestaaende, og efter at vi have faaet noget Lønningstillæg, er det egentlig ganske bekvemt. Der- som vi kastes ud i noget helt nyt, vide vi ikke, hvad det kan blive til, det kan være, at det bliver daarligere, end det nu er. Lad os derfor hellere lægge alle de Stene i Vejen, som vi kunne, for en ny Ordning af vort Hærvæsen. Der vil paa dette Grundlag kunne rejses en meget betydelig, om end kun passiv Modstand mod Indretningen af vort Militærvæsen paa et nyt Grundlag. Selv om Modstanden kun er passiv, vil den kunne være betydelig, men der er heller intet i Vejen for, at den paa visse Punkter kunde blive en positiv Modstand.

Det er blevet sagt, at det er aldeles nødvendigt, at vi her træffe denne ny Ordning, fordi der er Stillinger, som de gamle Underofficerer ikke ville tage, skønt det var dem, der skulde have dem, fordi de ikke ere fuldt saa højt lønnede som Underofficersstillingerne. Det er nu tvivlsomt, om ikke disse Stillinger kunne frembyde andre Fordele. Ellers have vi det samme Forhold indenfor andre Etater. I

en saa stor Etat som Jernbaneetaten have vi f. Eks. det Tilfælde, at Jernbanebetjente paa deres højeste Lønning ere højere lønnede end en Togfører, og naar de skulle avancere til Togfører, komme de til at gaa en Smule ned i Lønning, men saa frembyder det formentlig andre Fordele at være Togfører fremfor at have den noget mere underordnede Stilling, som vedkommende Person har haft i Forvejen. Derfor søge de om at blive det. Hvis dette Forhold skal lægges til Grund her som andre Steder, vil det faa vidtrækkende Konsekvenser.

Jeg har her kun paapeget en enkelt Etat, thi det er vanskeligt at have Indsigt i alle Administrationsgrene, men der kan være mange andre Konsekvenser, der kunde drages af det Forhold, efterhaanden som det kommer frem for Dagens Lys, og det skal nok komme frem. Funktionærerne ved vore Baner vide sandelig nok at stille deres Fordringer, de have vidst det i flere Aar, og efter de Begivenheder, der ere foregaaede rundt om i Europa og navnlig i Rusland, hvor Funktionærerne i Trafikvæsenet have faaet et saa overordentlig klart og slaaende Eksempel paa deres meget store Indflydelse i Samfundet, kan man vente sig over hele Verden, at Funktionærerne ved Trafikvæsenet og andre lignende store Institutioner ville vide at gøre deres Krav gældende, og naar de kunne opstille en Sammenligning, i Henhold til hvilken de kunne sige: Her har den lovgivende Myndighed sat en Standard, vi ere under den, skulle de nok vide at forlange sig hævede op til den. Vi staa overfor en Omorganisation af hele vort Militærvæsen, og vi staa overfor den ikke, som det blev sagt af Ordføreren for Flertallet, saaledes, at vi skulle have en Betænkning fra Forsvarskommissionen, i hvilken vi kunne vente os, at der bliver stillet Forslag om, at der skal være 10 Premierløjtnanter færre end nu, men vi staa overfor den paa en saadan Maade, at vi i Virkeligheden maa vente og ogsaa alle tænke os, at vi skulle til en fuldkommen ny Ordning af hele vort Militærvæsen. Det er ikke alene et Ønske hos mange, det er ogsaa en bestemt Forventning hos mange, at vi komme til en Ordning, ved hvilken Rekrutuddannelsen bliver meget kortere, end den er nu. Den har nu en ganske urimelig Længde. Det er i vore Dage overflødigt at holde Rekrutterne saa mange Månedes ind i Tjenesten for at lære dem de vidunderlige Ting, som en Rekrut skal lære, det er klart, at det kan